

„THE NEW YORK TIMES“ BESTSELERIS NR. 1

VAKARDIENA

CARO CLAIRE BURKE

ROMANAS

baltos lankos

Caro Claire Burke

Vakardiena

romanas

Iš anglų kalbos vertė Marija Bogušytė

baltos lankos

Tai paskutinė mano įsivaizduoto gyvenimo diena.

Pabudau likus dviem minutėms iki žadintuvo signalo, kaip įprastai. Penkios penkiasdešimt aštuonios ir *op!* – akys plačios ir pasiruošusios naujai dienai. Man niekada nebuvo sunku anksti keltis. Niekada nesinaudojau funkcija „snausti“ – nė karto gyvenime. Blaivumas padeda. Aš nevartoju alkoholio. Disciplina irgi padeda. Nuo gimimo esu perdėm disciplinuota, disciplinos turiu su kaupu. Gal todėl niekada neturėjau didelių sunkumų jokiose srityse. Nei motinystės, nei santuokos, nei verslo, nei tikėjimo. Viską priimu kaip užduotį, kurias turiu atlikti kasdien tam tikru metu ir tam tikra chronologine tvarka. Žinau, kad kitiems žmonėms tai nėra taip lengva kaip man.

Todėl aš taip patikau visiems tiems svetimiems žmonėms. Aš ir pinigai. Pinigai tikrai padėjo.

Buvo žiema. Sausis. Per kalną perėją ką tik praūžė šaltasis frontas. Nuo radiatoriaus po mano miegamojo langu sklido karštas oras. Dangus juodavo kaip mirtis, neprašvis dar kelias valandas. Mūsų ūkis buvo įsikūręs kalvotoje įduboje tarp dviejų kalnų grandinių Aidahe, o tai reiškia, kad žiemos mėnesiais saulės nematydavome iki devintos ryto. Mūsų namas buvo pasiekiamas ilgu, vingiuotu žvyrkeliu ir stovėjo už aštuonių

kilometrų nuo pagrindinio kelio. Net lėktuvai virš galvų nepraskrisdavo.

Tamsoje klausiausi tolimo mūsų mylimos pieninės karvės Sasafros mūkimo. Iš jos mūkimo tono ir tembro suprasdavau, kad mano vyras Keilebas ją melžia. Pačiu laiku. Tas vyras kietas.

Prieš mudviem susipažįstant, mano vyras nebuvo disciplinuotas. Jis jauniausias iš penkių brolių, silpniausias iš „vados“ Amerikos dinastijoje. Vyro tėvas, kaip ir daugelis jo giminaičių prieš jį, buvo senatorius ir tuo metu jau trečią kartą siekė prezidento posto (trečias kartas nemeluoja!). Jo motina – namų šeimininkė, didumą savo gyvenimo praleidusi su taure šardonė rankoje. Augdamas žalingoje aplinkoje su nerūpestingu tėvu ir gailestinga motina, Keilebas tapo tylus, lepus ir švelnus. Bet už žmogų, pasižymintį Dievo dovanotomis vertybėmis, geresnis gali būti tik žmogus, kuris nori mokytis, o mano vyras, *tas vyras*, mokytis tikrai norėjo.

O kas buvau aš?

Krikščionė, neturinti jokių ydų. Vietoje nenustygstanti svajonių mergina iš giliausių ir tamsiausių šios šalies fantazijų. Tokia motina, kokia norėtų būti kiekviena moteris, ir tokia žmona, pas kokią į namus norėtų grįžti kiekvienas vyras. Kaip vienuolė pornografiniam filme – skamba nelogiškai, bet, kaip Dievą myliu, tai pasiteisino.

Mano vardas – Natali Heler Mils, ir aš gyvenau tobulai.

Tyloje tarp Sasafros kone žmogiškų dejonų iš malonumo (kartais internete juokaudavau, kad mano vyras turi karvę meilužę, *cha cha!*) girdėdavau tolimą, iš vištidės sklindantį vištų kudakavimą, tą raminantį *kutkudakutkuda*, kuris mūsų ūkyje buvo neišsenkantis baltojo triukšmo šaltinis. Mylėjau mūsų vištas. Jos buvo prijaikintos lyg šunys ir nekaltos kaip

šliaužiojantys kūdikiai. Kartais eidavau į vištidę vien tam, kad su jomis pasėdėčiau. Mėgau glostyti šilkinis jų kakliukus, leisti joms švelniai lesti man iš delnų.

Greitai turėjome jas papjauti. Tamsoje man burnoje ėmė kauptis seilės. Tomis dienomis labai norėdavau šviežio kaulų sultinio. Kai gamini jį nuo pradžios, pirktinio skonis ima atrodyti apkartęs.

Per miegamojo durų plyšį sklido berniukų juokas. Virtuvėje, kitame koridoriaus gale, vaikai pusryčiavo. Aš užsimerkiau ir namų ritmą jaučiau lyg širdies dūžius. Auklė Luizė, *mūsų šeimai lyg Dievo siųsta*, stovėjo prie viryklės ir kepė blynus. Prodiuserė Šenon, *mano dešinioji ranka*, stovėjo prie virtuvės kriauklės ir ruošė vaizdo įrašymo įrangą ilgai darbo dienos. Stetsonas ir Samuelis, *mano brangūs jaunuoliai*, sėdėjo prie stalo vienodai apsnūdę ir vienas kitą stumdė bei tampė. Klementin, *mano vyriausioji, mergaitė, kurią pagimdžiusi tapau motina*, sėdėjo stalo gale ir nekreipdama dėmesio į brolius skaitė knygą. Auklė Eimi, *mūsų antroji vadė*, vaikščiojo po tolimiausius namų kampelius, bučiuodama abiem mano mažylėms užmerktas akeles, švelniai jas žadindama. Vieną atnešė į virtuvę, įdavė auklei Luizei ir grįžo kitos.

Užsimerkiau ir sušnabždėjau kasdienę padėką Viešpačiui už viską, kuo jis mane apdovanojo.

Ačiū, Tėve, už Keilebą. Ačiū už Palikimą. Ačiū už Klementin, Samuelį, Stetsoną, Džesą, Džiunbag ir mažą angelėlį, kuriam dar neišrinkome vardo.

Mano ranka instinktyviai nuslinko prie pilvo ir pasiliko ant pačios iškilumo viršūnės. Man buvo trisdešimt dveji. Jau šešis mėnesius laukiausi mūsų šeštojo vaiko. Iki šiol šis nėštumas buvo pats lengviausias. Nors visi mano nėštumai buvo

palyginti sklandūs. Aš gimusi būti motina. Niekada nesijausdavau tokia artima Jam, kaip tada, kai savyje nešiodavau vieną iš Jo kūrinų.

(Suprantat, ką turiu omeny? Puiku.)

Po mano delnu mažoji mergaitė iš lėto apsivertė ant šono. Mano mažoji jūros būtybė. Aš ją taip mylėjau.

Ačiū, kad rūpiniesi ūkio gyvuliais, Viešpatie, ir ačiū, kad padėjai mums šią savaitę pasiekti penkis milijonus instagrame. Iki vieno milijono jutube mums trūksta tik keleto sielų, Viešpatie. Tavo dėka ir tik tavo aš pasiekiau tiek daug širdžių ir protų. Tavo vardu aš dirbu, kad skleisčiau Tavo tiesą.

Per kūną perėjo pykinimo banga ir pasijutau prislėgta. Kartais mane išties supykindavo nuo minties, koks tobulas mano gyvenimas ir kaip puikiai sugebu jį gyventi.

Ant staliuko prie lovos nubudo telefonas. Ištiesusi ranką jį nutildžiau, nustūmiau antklodę ir atsistoju.

Ne visada turėjome tiek pagalbininkų. Pirmuosius kelerius metus buvome tik mes, vaikai ir ūkis. Kai pastojau ketvirtą kartą, pasisamdėme auklę Luizę. Kai laukiausi penktojo vaiko, pasisamdžiau auklę Eimi, o netrukus pasisamdėme prodiuserę Šenon. Taigi kol kas pagalbininkų mums visiškai užteko. Tai leido man būti su vaikais ir pasirodyti sekėjams taip, kaip aš norėjau skirtingomis dienos akimirkomis. Taip jau būna, kai esi ir motina, ir žmona, ir nuomonės formuotoja vienu metu. Tai lyg krūtimi maitinti tris kūdikius vienu metu. Lyg gundyti tris meilužius iš karto.

– Kodėl niekada neparodote, kiek pagalbos turite užkulisuose?

– Mes labai mylime savo darbuotojus, mums jie kaip šeima, todėl labai stengiamės apsaugoti jų privatumą, kaip jie to pageidavo. Neatleisčiau sau, jei savo socialinių tinklų paskyroje kaip nors juos sukompromituočiau.

Kai įėjau į virtuvę, prodiuserė Šenon stovėjo kampe ir krapštėsi su trikoju, o mano keturi vyriausi vaikai valgė pusryčius prie stalo, vilkėdami storus vilnonius megztinius. Auklė Luizė padėjo Džesai, mūsų trejų su puse mergaitei, – pylė jai į stiklinę apelsinų sulčių.

– Aš *pati* galiu, – pasiskundė Džesa.

Auklė Luizė, kartu ir mūsų vaikų mokytoja namuose, linktelėjo ir tarė:

– Žinoma, gali. Pažiūrėk. Jau dabar tą darai. Viską pati. Tu – didelė mergaitė.

Džesa išsiviepė – žodinio savarankiškumo patvirtinimo užteko, kad mergaitė pamirštų, jog auklė Luizė taip ir neati-traukė rankų nuo stiklinės.

– Didelė mergaitė, – pakartojo ji.

Auklė Luizė palenkė stiklinę ir mano mažoji godžiai atsigėrė. Pritariamai stebėjau, kaip vaisių minkštymas slenka jai smakru žemyn. Apelsinų sultys buvo naminės. Mokomoji medžiaga atsidurs internete jau šią savaitę.

– Labas rytas! – tariau visiems virtuvėje.

Į mane sužiuro dvylika akių. Ir kaipmat nuaidėjo gyvas choras: „Labas rytas, mama.“

Apėjau aplink stalą, pabučiuodama kiekvienam į skruostą ir pašiaušdama kiekvieną tobulą galvytę. Visi mano vaikai, net berniukai, nešiojo ilgus plaukus. Mergaitės buvo visai kaip aš: strazdanotos, siaurų veidų, tamsiai rudų plaukų, o veido išraiškos

labai rimtos. Pagauk kurį nors iš mūsų niurzgantį – ir niekas nepriekaištaus, jei tau priešais akis iškils šešiolikto amžiaus badaujančio kankinio vaizdiniai. O berniukai buvo panašūs į Keilebą: rausvi žandai ir didelės plačios šypsenos. Kai visi kartu kur nors eidavo (o taip dažnai ir būdavo; berniukai garbino Keilebą), aš pagalvodavau apie žygiuojančių politikų trio, kurie naršo žemes, ieškodami kūdikių, kad galėtų juos pabučiuoti.

Retai kreipdavau dėmesį į skirtingus vaikų bruožus. Tiek mergaitės, tiek berniukai kalbėdavo panašiai, juokdavosi panašiai. Jų drabužiai buvo blankių spalvų. Ta pati alyvinės, smėlio ir ochros spalvų mozaika jau dešimt metų leidosi per mūsų vis augančio šeimos medžio šakas.

Neįtikėtina, kaip ilgai išsilaiko geros kokybės medvilnė.

Priėjau prie savo dviejų berniukų – Stetsono ir Samuelio. Stetsonui devyneri, jis visais metais vyresnis už Samuelį, bet nuo pastarosios vasaros abu berniukai buvo vienodo ūgio ir svorio. Dėl plaukų iki pečių ir to, kaip jie viską darė: bėgiojo, žaidė, atliko namų ruošos darbus, vieningai į burną kimšosi maistą – jie man priminė dresuotų ponių porą.

Uždėjusi rankas jiems ant galvų, kai jie pasigardžiuodami valgė dribsnius, pajutau, kaip jų kaukolės juda man po delnais lyg buldozerio svirtis.

– Ką šiai dienai planuojat, berniukai?

– Reikia pastatyti naują aptvarą telyčioms, – tarė Stetsonas pilna burna.

– Mmm, – numykiau. – Tai labai svarbu. Tėtis apsidžiaugs, kad padedate.

– Tėtis sakė, kad galiu pasinaudoti vinių pistoletu.

Samuelis kumštelėjo Stetsonui, išversdamas šaukštą dribsnių jam iš rankos. Dribsniai nusileido ant grindų.